

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ὁδοῦ Πατησίων ἀριθ 9

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπὸ
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμε-
ρα καὶ ταχυδρομικῶν, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

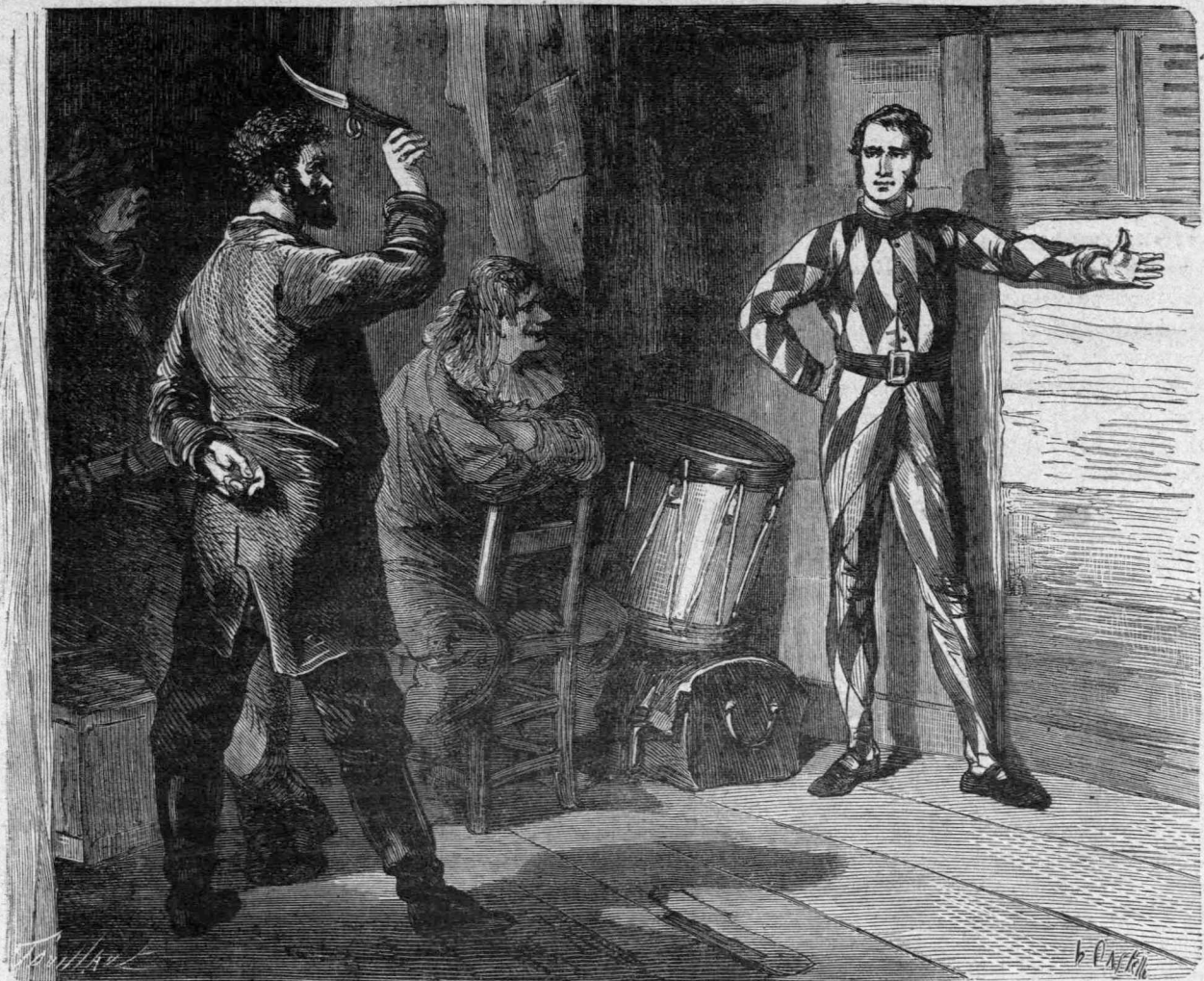
Ἀδελφὸν Βελλὸ καὶ Ἰουλίῳ Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — ΣΥΝΑΓΩ-
ΝΙΣΜΟΣ, διήγημα εὐτράπελον, (τέλος).

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωθείς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐκαρχαίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βιβλίου 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΛΟ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις, ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἐξαγάγει ἐκ τοῦ ὑπογράμματος τοῦ ἐνδύματός του τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ὁ Μοῦλ εἶχε κρύψει ἐκεῖ. Ἐκράτει ἤδη αὐτὰ καὶ τὰ ἀπέκρυπτεν ὅσον ἠδύνατο. Ἀλλὰ τί θὰ ἔπραττεν; Ἐσκέφθη νὰ τὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν στρωμνὴν, ἐν ἣ ἦτο κατακεκλιμένος καὶ ἦν σπανίως θὰ μετεκίνουν. Ἐξέτεινε λοιπὸν τὴν χεῖρα καὶ ἤρξατο ψηλαφῶν τὸ ὕψος τῆς στρωμνῆς ἦν πεπαλαιωμένον, συνήνησε σχισμὴν καὶ ἐν αὐτῇ εἰσῆγαγεν ὅσον ἠδύνατο βαθύτερον τὰ ἔγγραφα.

Ὁ Κουλοχέρης καὶ ὁ Βαντερνὸς, οἵτινες εἶχον ἐπανέλθει ἐν τῇ ἀμάξῃ, οὐδὲως παρετήρησαν τὸ τοιοῦτο. Ἐξηκολούθουν πίνοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι χαμηλοφώνως περὶ τῶν ὑποθέσεων των. Ὁ Βαντερνὸς ἐφάνετο κάπως ἀνήσυχος, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἠννόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Δακολάρ καὶ τῶν λοιπῶν τῆς συμμορίας, οἵτινες ἐβράδυνον νὰ ἐπανέλθωσιν.

— Ἐπρεπε νὰ ἦσαι γυρισμένοι, εἶπεν ὁ Βαντερνὸς.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Κουλοχέρης, ὁ Δακολάρ εἶπε: «Θὰ γυρίσω πρὶν νυκτώσῃ, ἂν ἴσχω ἄντι», καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ὀκτώ...

— Ἀλήθεια! μά...

— Νά!... τί πονοκεφαλάμε... Ἄς περιμένουμε! καὶ διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἄς παίξουμε ἓνα μπεζίκ.

Ἡρξάντο χαρτοπαίζοντες.

Μετ' ὀλίγον ἡ ὀγδόη ἐσήμανεν. Ὁ Βαντερνὸς διέκοψε τὸ παιγνίδιον.

— Ἐνύκτωσε καλὰ, εἶπε, καὶ κάνεις ἀκόμη δὲν ἐφάνηκε τί νὰ συνέβηκε; Καὶ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, πρέπει νὰ ἀνάψουμε τὰς λάμπαις καὶ νὰ δώσουμε παράστασι.

Ὁ Κουλοχέρης δὲν ἀντέστη τὸ δύσκολον ὅμως ἦν νὰ δοθῇ ἡ παράστασις, διότι τὰ δύο τρίτα τῶν σχοινοβατῶν ἀπουσίαζον. Ὁ Βαντερνὸς, ὁ Κουλοχέρης, ἡ Ζινέτα καὶ αὐτὸς ὁ Πουλιὸς δὲν ἐπήρουν.

— Πρέπει νὰ δώσουμε μίαν ἰταλικὴν παντομίμα, εἶπεν ὁ Βαντερνὸς.

— Ναι, μά δὲν ἔχουμε Ἀρλεκίνο... ὁ Πουλιὸς.

— Καλὲ χωρατεύεις; αὐτὸ τὸ παληόπαιδο... Νά! αὐτὸς ὁ κατασκοπὸς ποῦ γλυκοκοιμάται...

— Πραγματικῶς, ἄς δοκιμάσουμε.

— Καὶ ἔτσι τὸν ἔχουμε καὶ πάντα ἐμπρός μας. Ἀξιόλογα!

Ὁ Βαντερνὸς ἐπλησίασε τὸν Λαυρέντιον καὶ ἔσεισεν αὐτόν:

— Ὁέ! παλληκάρη... Ἐλα!... θὰ παίξουμε τὸν Ἀρλεκίνο! ἔλα! δουλεῖ!

— Ἦλθεν ὁ Δακολάρ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος, ὡς εἰ ἐγειρόμενος ἀπὸ ὕπνου βραθέος.

— Ὁχι. Δὲν σοῦ λέγω διὰ τὸν Δακο-

λάρ. Νὰ τί θὰ κάμουμε. Ἀφοῦ ἔφαγες καὶ ἔπιες καὶ ἐκοιμήθηκες μαζί μας, θὰ μάς βοηθήσῃς εἰς τὴν δουλειά μας.

— Ἐννοεῖται.

— Ὁρα καλὴ! δὲν εἶσαι τεμπέλης. Δὲν θὰ κάμῃς δὰ καὶ μεγάλη δουλειά. Ἄκουσε.

Ὁ Βαντερνὸς ἐξήγησε τῷ Λαυρεντίῳ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Τίποτε καλλίτερον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Γνωρίζω καλὰ τὴν παντομίμα αὐτή, διότι τὴν παίζουν παντοῦ πρὸ ἐνὸς αἰῶνος. Διὰ νὰ ἐπιτύχω ὅμως χρειάζεται μίαν μικρὰ δοκιμὴν.

— Σωστὰ λέγεις, εἶπεν ὁ Βαντερνὸς. Ἐλα! ἐμπρός; Ὁέ, Ζινέτα!

Ἡ Ζινέτα ἀνῆλθε καὶ ἡ δοκιμὴ ἐγένετο.

Οἱ δύο σχοινοβάται καὶ ἡ Ζινέτα ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν δεξιότητα τοῦ αὐτοσχεδίου Ἀρλεκίνο.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Λαυρέντιος ἦν εἰς θέσιν νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ κοινοῦ.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Βαντερνὸς. Τὸ κοινὸν θὰ εὐχαριστηθῇ πάρα πολὺ, καὶ ἐλπίζω πῶς ὁ Πουλιὸς θὰ πιάσῃ κάτι περισσότερα χρήματα.

— Ἀγαπητέ, εἶπε τῷ Λαυρεντίῳ, εἶσαι ἴσως ἓνας μασκαρᾶς, μά εἶσαι καὶ τεχνίτης καὶ θὰ σὲ θαυμάσῃ τὸ κοινόν.

Εἶτα ἀπευθυνόμενος τῷ Κουλοχέρῃ:

— Ἐλα! σύ... γρήγορα, τὸ τύμπανο... καὶ κάμε τὴν πρόσκλησι... Τὸ ἔξυρεις τὸ πρόγραμμα... Ἡ Ζινέτα καὶ ὁ Πουλιὸς θ' ἀνάψουν γρήγορα τὰ φῶτα... Γρήγορα!

Ὁ Κουλοχέρης ἠνέφξε κιβώτιον ἐκ λευκοῦ ξύλου καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ ὅσα ἐνδύματα ἐχρειάζοντο διὰ τὴν παράστασιν, τὰ ὅποια ἀντήλλαξε δι' ἐκείνων, ἅτινα ἐφόρει.

— Τὸ τύμπανο τώρα! εἶπεν ὁ Βαντερνὸς, λαβῶν αὐτὸ ἐκ τινος γωνίας καὶ κρεμάσας ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ Κουλοχέρη.

Προσέδρασε εἶτα εἰς τὴν ἀποκοπεῖσαν χεῖρα τοῦ Κουλοχέρη ξύλον, δι' οὗ ἐκεῖνος ἤρξατο κρούων μετὰ πολλῆς δεξιότητος τὸ τύμπανον.

— Σύ, εἶπεν ὁ Βαντερνὸς εἰς τὴν Ζινέταν, νὰ ντύσῃς γρήγορα τὸν Πουλιό. Καὶ ἐμπρός!

Ὁ Κουλοχέρης καὶ ἡ Ζινέτα, ἐξῆλθον, μετ' ὀλίγον δὲ ὁ Λαυρέντιος ἤκουσε τὸν σχοινοβάτην περιφερόμενον εἰς τὸ χωρίον καὶ καλοῦντα τοὺς κατοίκους εἰς τὴν παράστασιν.

— Νά, ἐνύκτωσεν, ἐγγρύλλισεν ὁ Βαντερνὸς, οὐτινος ἡ ἀνυπομονησία ἐδιπλασιάζετο ἐκ τῆς βραδύτητος τοῦ Δακολάρ. Ἐπὶ τέλους! σύ, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, τὸ ἔξυρεις τὸ μέρος σου. Τώρα θὰ μουτζουρώσῃς λιγάκι τὴ μύτη σου! ἔλα νὰ σὲ βοηθήσω!

Ὁ Λαυρέντιος ἀπεξεδύθη τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ εἶχε περιβληθῇ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ Ἀρλεκίνο.

— Πολὺ ὠραία! εἶπεν ὁ Βαντερνὸς, θὰ ἐπιτύχῃς ὠραία... Ὅποιος καὶ ἂν ἦσαι,

ζῶν, δὲν ἴσχω νὰ σὲ θαυμάσω...

Ἄς ἴδουμε, ποῦ εἴμεθα;

Παρετήρησεν εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει. Ἡ Ζινέτα ἤναπτε τὰ φῶτα τῆς ἐξόδου, περιεργοὶ δὲ τινὲς εἶχον περικυκλώσει αὐτήν.

— Καλὰ, τώρα δὲν σὲ ἀφίνω ἀπὸ κοντά μου... ἀκούς! εἶσαι ἀρχάριος καὶ θὰ σὲ προσέχω

— Βέβαια.

— Αὐτὸ σοῦ ἀρέσει;

— Εἶμαι εὐτυχής, διότι ἐνδιαφέρεσαι δι' ἐμέ.

Ὁ Κουλοχέρης εἰσῆλθεν. Εἶχε τελειώσει τὴν πρόσκλησιν του καὶ ὁ Βαντερνὸς ἔσπευσε νὰ ἐνδυθῇ καὶ αὐτὸς ἐπίσης.

— Τώρα, ἐμπρός, εἶπεν, ἐμπρός! ἐλάτε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμαζέτο νὰ ἐξεέλθῃ, ἡ θύρα τῆς ἀμάξης ἠνεύχθη ἀποτόμως καὶ ἀνῆρ τις εἰσῆλθεν.

— Ὁ Δακολάρ! ἀνέκραξεν ὁ Βαντερνὸς μετ' ἐκφράσεως εὐχαρίστου ἐκπλήξεως.

KZ'

Ὁ Δακολάρ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα εἰς τὴν ἀμάξαν καὶ δὲν εἶδε τὸν Λαυρέντιον.

— Κατέβα, εἶπεν εἰς τὸν Βαντερνὸς.

— Μά...

— Τί;

— Εἶνε ἐδῶ ἓνας ποῦ θέλω νὰ σοῦ τὸν παρουσιάσω.

— Ποῖος εἶνε αὐτός; εἶπεν ὁ Δακολάρ πλησιαζὼν πάλιν τότε δὲ εἶδε τὸν Λαυρέντιον.

— Ἐνας νέος, εἶπεν ὁ Βαντερνὸς, ποῦ τὸν ἔχω ἐδῶ κάμποση ὥρα καὶ παίζει τὸν Ἀρλεκίνο ὡς ἄγγελος.

Ὁ Δακολάρ ἦν ἡδὴ ἐν τῇ ἀμάξῃ.

Μετέβη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Λαυρέντιον ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν φυσιογνωμίαν του ἐκ τῆς μελάνθης στιβάδος, δι' ἣς ὁ Βαντερνὸς τῷ εἶχεν ἀλείψει τὸ πρόσωπον.

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησεν.

— Παῦλος Σίμων. Ἐρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Λουβέν.

— Ἐκ μέρους τοῦ Λουβέν! εἶπεν ὁ Δακολάρ συνοφρυόμενος... Ἀλήθεια, νομίζω πῶς ἐνθυμούμαι τὸ ὄνομα Σίμων καὶ κάπου σὲ εἶδα... Δὲν εἶσαι σύ, τὸν ὅποσον συνήνητσα μίαν ἡμέραν, μετὰ τὸν Λουβέν, εἰς τῆς Σανσᾶς;

— Πράγματι, ἐγὼ εἶμαι.

— Καὶ μίαν ἐσπέραν εἰς τῆς Κοραλίας, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Νικολάου;

— Ἀκριβῶς. Ἐχετε καλὴν μνήμην, κύριε δὲ Φορμινῦ.

— Καὶ σύ, καθὼς βλέπω, εἰργάσθης μετὰ τοῦ Λουβέν;

— Ναι... δηλαδὴ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τελειώσωμεν μίαν ἐπιχείρησιν, ἀλλὰ μάς συνέλαβον.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν.

— Καὶ τώρα εἶσαι ἐλεύθερος! Παράδοξον.

— Τούναντίον εἶνε ἀπλόστατον.

— Θά μοι διηγηθῆς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἀργότερα· τώρα δὲν ἔχω καιρὸν. Μόνον, ἔχεις πολλὴν καλοτυχίαν, αὐτὸ μόνον σοὶ λέγω... Μείνε ἐδῶ πρὸς τὸ παρόν.

Εἰς τὰς λέξεις: ἔχεις πολλὴν καλοτυχίαν, ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτηεν· εἶχεν ὅμως σταθερῶς ἀποφασίσει τὸ πᾶν νὰ καταφρονήσῃ καὶ νὰ υπερασπίσῃ ἐρρωμένως τὴν ζωὴν του.

Ὁ Δακολὰρ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Βαντερνὸ, ἀφοῦ ἔνευσε τῷ Κουλοχέρῃ νὰ ἐπιτηρῇ τὸν Λαυρέντιον.

— Ἄγριος εἶνε ὁ ἀφέντης, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἄν τὸ ἤξευρα!... Πάντα εἶνε ἔτσι;

— Πότε ἔτσι, πότε ἀλλῶως, εἶπεν ὁ Κουλοχέρης.

— Ἄ καλὰ, εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· θὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὰ μέτρα μου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Κουλοχέρης.

Ἄλλὰ, πρὶν ἢ δυνηθῆ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ Λαυρέντιος εἶχε λάβει ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ πανταλονίου του, ὅπερ εἶχεν ἀπεκδυθῆ, τὸ ἐγχειρίδιόν του, τοῦ ὁποίου ἡ λεπίς ἀπήστραψε πρὸ τοῦ Κουλοχέρη. Ἐκεῖνος ὀπισθοδρόμησεν.

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, χωρὶς ἀνάγκην δὲν κτυπῶ. Ἦές ὅμως εἰς τοὺς συντρόφους σου ὅτι παίζω καλὰ τὸ μαχαίρι! Ἐκατάλαβες, ἀλήθεια;

Ὁ Κουλοχέρης δὲν ἀπήντησεν. Ἦδη ὁ Λαυρέντιος ἐνέπνεε σεβασμὸν εἰς αὐτόν.

Ἐν τούτοις ὁ Δακολὰρ καὶ ὁ Βαντερνὸ εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ἄλλην ἀμαξάν.

Ἡ δευτέρα αὐτῆ ἀμαξᾶ ἦν προωρισμένη διὰ τὸν ἀρχηγόν. Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἦν καθαρώτερον καὶ ἐν ὀλιγωτέρᾳ ἀταξίᾳ.

Ἡ Ζινέτα εἶχε φέρει τὸ δεῖπνον διὰ τὸν ἀρχηγόν.

— Πές μου τώρα τί συμβαίνει, εἶπεν ὁ Δακολὰρ τῷ Βαντερνὸ, τρώγων ἐσπευσμένως.

Ὁ Βαντερνὸ διηγήθη τὰ πάντα, χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλείψῃ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Δακολὰρ, καὶ δὲν τὸν ἔψαξες;

— Ὁχι, ἐσκέφθηκα πῶς εἶνε καιρός.

— Ἀληθινά. Φέρε τον ἐδῶ...

— Καί, ἠρώτησε δειλῶς ὁ Βαντερνὸ, ἡ δουλειὰ ἐκεῖ κάτω πῶς ἐπῆγε;

Ὁ Δακολὰρ ἔκαμε κινήσιν δυσαρρεσκείας· ἦτο προφανές ὅτι ἡ δουλειὰ ἐκεῖ κάτω δὲν εἶχεν εὐδοκιμήσει.

— Κάμε ὅ,τι σοῦ λέγω! ὑπέλαβε ζηρῶς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ Βαντερνὸ καὶ ὁ Κουλοχέρης ὠδήγησαν τὸν Λαυρέντιον. Οὗτος εἰσῆλθεν ἀποφασιστικῶς καὶ ἐκαθέσθη ἐπὶ μαρσίππου ἐνώπιον τοῦ Δακολὰρ, ὁ Κουλοχέρης ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀρχηγοῦ:

— Εἶνε ὀπλισμένος, εἶπε, καὶ νὰ προσέχετε.

— Ὁπλισμένος μὲ τί;

— Μὲ μαχαίρι, καὶ φαίνεται πῶς δὲν χωρατεύει.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Δακολὰρ μειδιῶν.

Ὁ Κουλοχέρης διηγήθη τί συνέβη ἐν τῇ ἄλλῃ ἀμαξῇ.

— Εἶνε ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Δακολὰρ τὸν Λαυρέντιον.

— Ναί, καὶ ἂν ἀμφιβάλλης δοκίμασε.

— Ὡρα καλὴ! εἶπεν ὁ Δακολὰρ ἐκπλαγείς διὰ τὸ ὕφος τοῦτο, τρέχεις πάρα πολὺ.

Εἶτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Βαντερνὸ καὶ τὸν Κουλοχέρην:

— Ἀφήσατέ μας καὶ πηγαίνετε γρήγορα εἰς τὴν παράγκα· τὸ κοινὸν περιμένει! Μετὰ ἕνα τέταρτον θὰ σᾶς ἀνταμῶσω.

— Καὶ οἱ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ Βαντερνὸ.

— Τοὺς περιμένω.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ Λαυρεντίου, ὁ Δακολὰρ ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τρώγων καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐπειδὴ προφυλάγεσαι, σημαίνει ὅτι πῶς ἐννόησες τί ἔμπορεῖ νὰ συμβῇ.

— Διάβολε! μήπως μὲ πέρνετε διὰ κανένα ἡλίθιον;

— Ὁχι, ἐντελῶς... τὸ πολὺ χωρὶς μυαλό. Ἐχεις κατὶ εἰς τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον... Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δύνασαι νὰ υπερασπισθῆς;

— Ἄλλὰ ναί, ἀρκετά.

— Κακόμοιρε! εἶπεν ὁ Δακολὰρ μετὰ μειδιήματος οἴκτου.

Ταῦτα λέγων ἔπαιζε διὰ τοῦ μαχαίριου, δι' οὗ εἶχε κόψῃ τὸν ἄρτον του.

— Νά! ἐξηκολούθησεν, ἂν ἤθελα, ἀπ' ἐδῶ, χωρὶς νὰ κινήθῃ καὶ πρὶν τὸ ἐννοήσῃς, ἤμποροῦσα νὰ σὲ καρφώσω ἄν ἄσσο κοῦπα.

— Δοκίμασε! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐγειρόμενος.

— Νὰ δοκιμάσω! ἀνέκραξεν ὁ Δακολὰρ ὀργίλως... Πρόσσεχε, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς δὲν τὸ ἔκαμα ὡς τώρα... Ἄλλὰ ὄχι... Νά! βάλε τὸ χέρι σου ἀνοικτὸ ἐπάνω εἰς τὴ σανίδα αὐτῆ.

— Νά! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Μεταξὺ τοῦ μεγάλου δακτύλου καὶ τοῦ δείκτου, εἶπεν ὁ Δακολὰρ.

Καὶ ἔριψε τὸ μαχαίριον ὡς βέλος, ὁ δὲ Λαυρέντιος εἶδε τὴν λεπίδα εἰσχωρήσασαν εἰς τὴν σανίδα μεταξὺ τῶν δύο δακτύλων του.

Ὁ Δακολὰρ ἠγέρθη ὅπως λάβῃ τὸ μαχαίριον.

— Περιττόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀποσπᾶν αὐτό, νά, λάβε το.

Καὶ τὸ ἔριψε χαμαί.

Ὁ Δακολὰρ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα διαπεραστικόν.

— Δὲν ἐταράχθῃς καθόλου... Ἄ! εἶσαι γενναῖος; εἶπε.

— Διάβολε!... πιστεύω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ Δακολὰρ ἐφάνη κάπως ἐκπεπληγμένος.

— Πιθανόν, εἶπεν. Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀφορμὴ νὰ μὴν εἶσαι εὐγενής.

Καί, κύπτων διὰ νὰ λάβῃ τὸ μαχαίριον, προσέθηκεν:

— Ἠμποροῦσες, νομίζω, νὰ μοῦ τὸ δώσης.

Ἐκαθέσθη ἀπέναντι τοῦ Λαυρεντίου.

— Βλέπεις, παιδί μου, πῶς παίζω ἀρκετὰ καλὰ αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι, εἶπεν. Ἐγυμνάσθηκα εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὸ κάτεργον... πρὸ πολλοῦ. Καὶ τὰ γυμνάσια αὐτὰ ἤμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ἀργότερα.

— Σοῦ ἐχρησίμευσαν; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἄλλὰ ναί...

— Ἄφησε αὐτά! μιὰ ἀπλῆ διασκέδασις, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις, δὲν ἔχει σημασίαν εἰς τὴν πράξιν. Ἐπίτρεψέ μου δὲ νὰ σοῦ εἴπω πῶς ρίπτεις τὸ μαχαίρι μὲ τρόπον γελοῖον.

— Πῶς;

— Διάβολε... Ἐνθυμήσου λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

— Τῆς ὁδοῦ Καρδινέ;

— Ναί, εἰς Βατινιόλ... τὴ γρηῃ ἐκείνην γυναῖκα καὶ τὴν ὑπηρετρίαν της... πέρυσιν.

Ὁ Δακολὰρ συνωφρῶθη.

— Τὸ γνωρίζεις; ἠρώτησεν.

— Βέβαια... πολὺ καλὰ. Ὁ Λουβὲν μοῦ διηγήθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Ἄ!

Ἠγέρθη καὶ ἔκαμε βήματά τινα ἐν τῇ ἀμαξῇ σκυθρωπὸς καὶ ὀργίλος.

— Ἐμαχαίρωσες αὐταῖς ταῖς δύο γυναῖκας, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος· ἀλλ' ἡ ὑπηρετρία ἔζησεν καὶ εἶνε τώρα ἐξαιρέτα, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ Λουβὲν. Σὲ συγχαίρω εὐλικρινῶς.

Ὁ Δακολὰρ ἠνόησε τὴν εἰρωνείαν καὶ ἠθέλησε νὰ υπερασπισθῇ.

— Κατὰπρῶτον ἦτο νύκτα, εἶπεν, ἔπειτα δὲ ἤθελα νὰ ὑποπτευθοῦν τὸν υἱόν... ἢ τὸν ἀνεψιὸν τῆς γρηῃς, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς... Ἄ! ἀλήθεια ὁ Λουβὲν σοῦ διηγήθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Μὲ μεγάλην λεπτομέρεια, διότι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι διατρέχει κανένα κίνδυνον. Ἠμποροῦσα νὰ τὸν καταστρέψω, καθὼς καὶ σέ... καὶ δὲν θὰ μὲ ἐμπόδιζες σὺ ἂν ἤθελα...

— Ἄ! δὲν θὰ ἐμπόδιζεςο νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι;

— Διόλου σοῦ λέγω ὅμως ὅτι δὲν σκοπεύω αὐτό. Τί θὰ ἐκέρδιζες; Ὁ Λουβὲν θὰ κατεστρέφετο μαζὺ σου καὶ αὐτὸ πολὺ θὰ μὲ ἐλύπει. Μοὶ ἐφάνη χρήσιμος, τὸν ἐκτιμῶ, καὶ θὰ ἐργασθῶ βέβαια μαζὺ του μίαν ἡμέραν, ἂν κατορθώσω νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν δυσχερῆ θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται.

Ὁ Δακολὰρ παρετήρει προσεκτικῶς τὸν Λαυρέντιον.

— Ἠξέυρεις ὅτι ὁ Λουβὲν εἶνε κατάσκοπος;

— Τὸ γνωρίζω καλλίτερον ἀπὸ σέ, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶνε ὅμως εὐφυής, ὀξυδερκής, προσεκτικὸς... Ἐχει βέβαια καὶ τὰς ἀδυναμίας του, διὰ τὰς ὁποίας μετανοεῖ πικρῶς. Κατάσκοπος; λέγεις. Διατί λοιπὸν, ἀφοῦ τὸν γνωρίζεις καλὰ, συνειργάσθῃς μαζὺ του εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ;

— Εἶχα τοὺς λόγους μου, εἶπεν ὁ Δακολὰρ.

— Ναί, γνωρίζω αὐτούς τοὺς λόγους... ἢ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν σοὺ ἔγραψεν ὁ Λουβέν, καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν σὲ ἔστειλε. Αὐταὶ ἦσαν ἀποδείξεις, τὸ γνωρίζω... καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὰ μὲ ἔστειλεν ὁ Λουβέν.

— Ἄ! μήπως θέλει ὁ Λουβέν νὰ τοῦ τὰ στείλω ἢ νὰ τὰ καταστρέψω;

— Ναί.

— Εὐχαριστῶ! δὲν εἶμαι τόσον βλαζή!

— Βλέπω ὅτι δὲν θὰ κατορθώσω τίποτε μαζύ σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος. Ἄλλ' ἄκουσε. Ἡ ἀστυνομία γνωρίζει ὅτι σὺ καὶ ὁ Λουβέν διεπράξατε τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

— Πῶς τὸ γνωρίζει;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω κατόπιν, ἂν θέλῃς· θὰ σοὶ ἀναφέρω τοῦλάχιστον, ὅ,τι ὁ Λουβέν μοὶ εἶπε... ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν θετικαὶ ἀποδείξεις. Ὁ Λουβέν, ὁ ὁποῖος συνελήφθη διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Σκιν-Ζίλ...

— Τί ὑπόθεσις εἶνε αὐτή;

— Μία ἀπόπειρα κλοπῆς μετὰ ρήξεως, τὴν νύκτα... συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ... Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Ὁ Λουβέν ἔχει τρόπον νὰ διαφύγῃ...

— Τὸ γνωρίζω! εἶπεν ὁ Δακολάρ· θὰ πῆ ὅτι προσκάλεσε... καὶ δὲν θὰ ψευσθῆ ἴσως.

— Θὰ ψευσθῆ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἀλλὰ δὲν μὰς μέλλει. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων τὸν ἀνησυχεῖ, εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Ἄν δὲν συμβῆ κανὲν ἀπευκαταῖον, ἀναλαμβάνει νὰ παραπλανήσῃ τὴν ἀστυνομίαν καὶ τοὺς δικαστάς. Ἄλλ' ἡ ἀστυνομία ζητεῖ σέ, τὸν Δακολάρ, δραστηριώτατα καὶ πιθανὸν νὰ σὲ συλλάβῃ. Ἄν δὲ σὲ συλλάβῃ καὶ εὐρῆ ἐπάνω σου τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ Λουβέν...

— Τότε πάει, εἶπε ψυχρῶς ὁ Δακολάρ, τὸ ἡξέρω.

— Δηλαδή καταστρέφεται καὶ σὺ μαζύ μὲ τὸν Λουβέν, τὸ ἐννοεῖς;

— Πληρέστατα.

— Λοιπόν, πρὸς τὸ συμφέρον σου καὶ τὸ ἰδικόν του, πρέπει τὰ ἔγγραφα αὐτὰ νὰ μὴ τὰ εὐρῆ ἢ ἀστυνομία. Τὸ ἀσφαλέςτερον εἶνε νὰ τὰ καταστρέψῃς. Ἄλλ' ἀφ' ὅσα εἶπες, δὲν σοὶ ζητῶ τὴν θυσίαν αὐτὴν, διότι δὲν θὰ στέρξῃς, τὸ ἡξέρω...

— Ἀληθῶς.

— Λοιπόν! κρύψε τα εἰς μέρος ποῦ νὰ μὴ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ εὐρῆ... ἐννοεῖς;

— Πῶς λοιπόν! αὐτὸ εἶνε φανερόν. Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα;... Θὰ φυλαχθῆς ὅσον ἠμπορέσῃς περισσότερον... Ἄλλὰ μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν! σοὶ εἶπα ὅτι ἡ ἀστυνομία σὲ ζητεῖ, ἴσως τώρα εἶνε ἐπὶ τὰ ἔγχρη σου.

— Πιθανόν, δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπεν ὁ Δακολάρ μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος.

— Ἀμφιβάλλεις ἢ ὄχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐγὼ ἐξεπλήρωσα τὴν ἀποστολήν μου.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν θὰ χωρισθῶμεν ἔτσι

— Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην...

— Ἐλα δα! ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν μοὺ κάμνεις, θέλω νὰ σὲ κρατήσω ὀλίγον καιρὸν μαζύ μου... Μὴν ἀρνηθῆς.

— Ἐν τούτοις, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς...

— Δὲν σοὶ ἐπιτρέπω. Θὰ μείνῃς· δὲν ἔχεις ἀφορμὴν νὰ φύγῃς· πρέπει νὰ λάβω καιρὸν νὰ σοὺ φανερώσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου... Καὶ ἐκτὸς τούτου ἠμπορεῖ νὰ μοὺ φανῆς πάλιν χρήσιμος.

— Πῶς;

— Ἄ! κατὰ πρότον, θὰ παίξῃς ἀπόψε τὸ μέρος τοῦ Ἀρλεξίνου.

— Ὅπως θέλῃς, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Λαυρέντιος.

Οἱ εἰρωνικοὶ λόγοι τοῦ Δακολάρ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη, ἣν ἤθελε νὰ τῷ ἐκδηλώσῃ, ἐνέπνεον αὐτῷ ἀνησυχίας· ἔπρεπεν ἐν τούτοις νὰ προσποιηθῆ.

[Ἐπειτα συνέχεται]

Εἰς τὸ προσεχές:

A Γ Γ Ε Λ Α

Διήγημα L. Des Malls.

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεται]

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Νικέζ, ὅστις καθ' ἅπασαν τὴν διήγησιν τοῦ μαρκησίου ἐφαίνετο βαθῶς σκεπτόμενος, τῷ εἶπεν:

— Ἀρκεῖ. Τώρα θὰ συνομιλήσωμεν περὶ ἄλλου ζητήματος. Νομίζω ὅτι δὲν εὐχαριστεῖται νὰ κατοικήῃς εἰς αὐτὴν τὴν τρώγλην, ἀφοῦ μάλιστα κατέχεις σημαντικὴν περιουσίαν. Ἐν τούτοις, εἶνε ἀναπόφευκτον νὰ μείνῃς ἀκόμη ἐδῶ ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας· πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός σου. Ἄκουσέ με. Ἄλλὰ τί θόρυβος εἶνε αὐτός;

— Δὲν εἶνε τίποτε. Ἦλθεν ἕνας νέος γείτων, ὁ ὁποῖος καὶ χθὲς τὴν νύκτα ἔκαμε πολὺν θόρυβον.

— Καλὰ! ἄλλως τε, θὰ ὁμιλῶ γαμηλοφώνως. Γνωρίζω ὅτι ἀπὸ χθὲς βαδίζου ἐπὶ τὰ ἔγχρη σου.

— Τί λέγεις;

— Ἄ! τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικώτατον. Ἡ ἀστυνομία ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἐνοχον, ἀφοῦ ὁ ἀθῶος ἀπελύθη.

— Καὶ καταδιώκει ἐμέ;

— Ἔτσι φαίνεται. Εὐτυχῶς, κύριε... μαρκήσιε, εἴθε ἀνθρώπος προνοητικὸς. Τώρα θὰ σὲ ἀναπτύξω ἐν νέον σχέδιον, τὸ ὁποῖον πιστεύω ὅτι θὰ σὲ ἀρέσει.

— Βιάζομαι πολὺ νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐτή, σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡ θέσις μου δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος.

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἐξέβαλε στεναγμόν. Ὁ Νικέζ τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ συντρόφου του. Ὑψώσας ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους ἐξηκολούθησεν:

— Δὲν εἶται ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος μοὺ χρειάζεται. Ἐχεις ὀλίγον πνεῦμα, ἀλλὰ σοὺ λείπει ἡ δραστηριότης. Μίαν φοράν μόνον διέπραξες πρᾶξιν ἀνδρικήν. Τώρα φαίνεσαι ἀνανδρος.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος· εἶμαι πολὺ δειλὸς καὶ δι' αὐτὸ θέλω νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐτή. Ἐπειτα, νὰ σοὺ πῶ, δὲν μ' ἀρέσει νὰ παίζω μὲ τὴν ἀστυνομίαν, οὔτε εἶμαι συνειθισμένος καθὼς σὺ. Σήμερον, ὅτε χάρις εἰς...

— Χάρις εἰς εὐμενῆ τύχην, διέκοψεν ὁ Νικέζ.

— Μάλιστα! σήμερον, ὅτε χάρις εἰς εὐμενῆ τύχην κατέχω μεγάλην περιουσίαν, φοβοῦμαι μήπως τὴν ἀπολέσω. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περισσότερον μ' ἐνδιαφέρει, εἶνε νὰ μὴ χάσω τὸ κεφάλι μου.

— Ἀνόητε! τί λόγια εἶνε αὐτά;

— Ὅλα τὰ σκέπτομαι καὶ συλλογίζομαι μάλιστα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλιάν, διότι μοὺ φαίνεται ὅτι πέραν τῶν συνόρων μόνον θ' ἀναπνέω ἐλευθέρως.

Ὁ Νικέζ ἠτένισεν ἐπ' ὀλίγον ἐνεὸς τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης συμφωνῶ μὲ τὴν ιδέαν σου, τῷ εἶπε τέλος· ἐν τούτοις, πρέπει νὰ περιμείνῃς ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη, καὶ νὰ μὲ ὑπακούσῃς τυφλῶς. Γνωρίζεις καλὰ ὅτι εἶσαι ἐντελῶς εἰς τὴν διαθέσιν μου καὶ ὅτι μοὺ εἶνε εὐκολώτατον νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἐὰν σὲ κρατῶ εἰσέτι ἐδῶ, τὸ κάμνω διότι μοὺ χρησιμεύεις καὶ ἠμπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν κάτι τι. Τί θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅταν ἐγὼ σ' ἐγκαταστήσω ἐδῶ εἰς μέγαρον μεγαλοπρεπές καὶ σοὶ προσφέρω περιουσίαν, ἀσυκρίτως ἀνωτέραν αὐτῆς τὴν ὁποίαν τώρα κατέχεις;

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, οὔτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον φλόγας διατύρους.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Νικέζ. Τώρα ἄς συνομιλήσωμεν ὀλίγον περὶ τῆς μικρῆς.

Ὁ Κάρολος ἐλαφρῶς ἀνεσκίρτησεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Νικέζ κατήρχετο τὴν κλίμακα τῆς τρώγλης τοῦ Καρόλου, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ἐργάτην τινά, βαδίζοντα ὀλίγα βήματα ἔμπροσθέν του. Κατὰ παρόδοξον δὲ σύμπτωσιν, ἠκολούθει ὁ ἐργάτης οὗτος οἶαν ὄδον καὶ ὁ σύντροφος τοῦ μαρκησίου. Ἄλλ' ὁ Νικέζ ἦτο πολὺ ἀπησυχολημένος ἀναμφιβόλως, καὶ οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις μικρὸν αὐτοῦ προηγεῖτο.

* *

Δι' εἰκοστὴν ἤδη φοράν ὁ κύριος Περνελὲν κατεγγίνετο ἐν τῷ γραφείῳ του εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ μελέτην τῶν διαφόρων ἐγγράφων τῆς δικογραφίας τοῦ υἱοῦ του. Ἐν τούτοις, παρὰ τὰς προσπάθειάς του καὶ τὴν ὀξύδερκεϊάν του, οὐδὲν εἰσέτι εἶχεν ἀνακαλύψει.

Ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὁ ἀνακριτὴς οὐδὲ ὅπως εἶδε τὸν κύριον Μπουβάρ· κατὰ συνέπειαν,

ἀνέμενον ἀνυπομότως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἀσφαλείας.

Κρίνομεν περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἐπὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ τελευταίου τούτου ἐστήριζεν ἀπάσας τὰς ἐλπίδας τοῦ ὁπατῆρ τοῦ Μαξίμου.

Τί ἔπραττεν ὁ Μπουβάρ; ὁ ἀνακριτὴς ἠγνόει, καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνησυχολεῖτο ὁ ἀξιόλογος πρᾶκτωρ.

Ταῦτα ἐσκέπτετο ὁ δικαστής, ὅτε, εἰσελθὼν ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ὁ κλητῆρ τῆς ἀνακρίσεως, ἀνήγγειλεν αὐτῷ τὴν ἀφίξιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

— Ἄς εἰσέλθῃ! εἶπε σθεναρῶς.

Ὁ ἀστυνομικὸς πρᾶκτωρ πάραυτα εἰσῆχθη παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

— Λοιπὸν! τί νέα; καθήσατε, κύριε Μπουβάρ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὑπήκουσεν.

— Πιστεύω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχω ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

Ὁ κύριος Περνελέν ἠγέρθη καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ πρᾶκτορος.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν. Ἄ! ἐὰν εἶνε ἀληθές, θὰ ἐνεργήσω πολὺ ὑπὲρ ὑμῶν! Διηγηθῆτέ μοι πᾶν ὅ,τι γνωρίζετε.

— Δὲν ἐκπληρῶ παρὰ τὸ καθήκόν μου, κύριε ἀνακριτά, καὶ ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ τόσον περισσώτερον, καθ' ὅσον πρόκειται νὰ ἐπανορθωθῇ δικαστικὴ πλάνη. Περί τῆς ἀθρότητας τοῦ κυρίου Μαξίμου εἶμαι τώρα ἐντελῶς πεπεισμένος.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, φίλε μου, εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοι λέγετε.

Καὶ ἀναλαμβάνων ὀλίγην γαλήνην ὁ ἀνακριτὴς, ὅπως συγκεκινημένος ἠγέρθη τῆς ἑδρας τοῦ καὶ ἐβημάτιζε κατὰ μῆκος ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ.

— Καὶ πῶς ἐσχηματίσατε αὐτὴν τὴν πεποίθησιν; ἠρώτησε τὸν ἐπιθεωρητὴν.

— Ὑπάρχουν δύο ἄνθρωποι εἰς Παρισίους, οἱ ὅποιοι εἶνε συνένοχοι τοῦ ἐγκλήματος. Μετ' οὐ πολὺ θ' ἀποδείξω τὴν ἐνοχὴν των.

— Ποῖοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί;

— Ὁ πρῶτος εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ στενὸς φίλος τοῦ Μαξίμου, ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ. Ὁ δεύτερος, τὸν ὅποιον μετ' ὀλίγον θέλω συλλάβει, συνεπεῖα πολλῶν ἐναντίον τοῦ καταγγελιῶν διὰ διάφορα ἐγκλήματα, ὀνομάζεται Λαυρέντιος Νικέζ καὶ φαίνεται ἄνθρωπος εὐφύεστατος. Οὗτοι ἔχουσι δύο ἀκολούθους, ἀγύρτας τῆς τελευταίας τάξεως, ὀνόματι Φιλιδώρ καὶ Γουσταῦος, οἱ ὅποιοι μετὰ τοῦ Νικέζ ἀποτελοῦσι συμμορίαν, ὅπως ἀπογυμνῶσι τὰς ἐξοχικὰς οἰκίας κατὰ τὸν χειμῶνα. Εἶνε δηλαδὴ κλέπται ἐξ ἐπαγγέλματος.

— Ἄλλὰ πῶς τὰ ἐμάθατε αὐτά;

— Διὰ τὸν τρόπον ἀπλουστάτου.

— Σὰς ἀκούω, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν, λαμβάνων πάλιν θέσιν πρὸς τοῦ γραφεῖου τοῦ.

— Κατὰ τὴν πρώτην ἀνάκρισιν καὶ κατὰ τὴν γενομένην διαδικασίαν, ἐν πρᾶγμα μ' ἐξέπληξε μεγάλως ἡ ἔλλειψις εὐρέσεως ἄλλοθι ἐκ μέρους τοῦ κατηγορου-

μένου. Διότι πῶς θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος τόσον ἐπιτηδεῖως διέπραξεν ἔγκλημα, δὲν ἤθελε σκεφθῆναι νὰ ἐφεύρῃ ἐν ἄλλοθι. Τὸ γεγονός ἐφαίνετο ἀνεξήγητον.

— Καὶ εἶχατε δίκαιον, κύριε Μπουβάρ, γνωρίζω τὸ ἄλλοθι, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ προτείνῃ ὁ κύριος Μαξίμος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸ ἠξέυρω.

— Σεῖς;

— Μάλιστα, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ σημεῖον, κύριε ἀνακριτά, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤρχισα τὰς νέας ἐρεύνας. Ὡ! προσέθετο μειδιῶν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας, αὐτὸ ἦτο ζήτημα ὀλίγου μόνον χρόνου ὅθεν εὐκόλως ἔμαθον ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἐσύχναζεν εἰς οἶκον ἀριστοκρατικὸν καὶ ὅτι ἠγάπα νέαν ἐγκρίτου οἰκογενείας, τὴν δεσποινίδα Ἀλικὴν δὲ Λομπρέ.

— Ναί, εἶνε ἀληθές, τὸ γνωρίζω.

— Ὡστε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξετελεῖτο τὸ ἔγκλημα, ὁ κύριος Μαξίμος εὐρίσκετο εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Παῦν μέγαρον τῆς μνηστῆς του, ἐγγονῆς τοῦ κυρίου κόμητος δὲ Λομπρέ. Κατὰ συνέπειαν, δὲν ἠδύνατο αὐτὸς νὰ εἶνε ὁ δολοφόνος.

«Τότε λοιπὸν ποῖος ἦτο; Ἄνθρωπος ἔχων βεβαίως μέγα συμφέρον, ὅπως ἐνοχοποιηθῇ ὁ κύριος Μαξίμος. Αἱ πρῶται μοι ὑπόνοιαι ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ στενοῦ τοῦ φίλου διότι ἔμαθα γεγονός, τὸ ὅποιον ἴσως δὲν ἀγνοεῖτε, ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ ἠγάπα τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ καὶ ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχέστατος νυμφευόμενος αὐτῆν.

«Ἄλλ' ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἐν πρόσκομμα, τὸ ὅποιον ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασυντριβῇ, ὁ κύριος μαρκήσιος εὗρεν εὐκαιρίαν ὅπως ἐνοχοποιηθῇ ὁ φίλος του καὶ καταδικασθῇ. Ἐκ τῆς αἰτίας λοιπὸν ταύτης ὀρμώμενος, ἀπεφάσισα νὰ κατασκοπεύσω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἐγνώριζον ὅτι δὲν εἶχε διόλου περιουσίαν καὶ ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπρόριζετο ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἀκολούθως ἠρεύνησα καὶ ἔμαθον τὴν κατοικίαν τοῦ τυχοδιώκτου αὐτοῦ κατοικεῖ κατὰ τὴν ὁδὸν Καδέ, εἰς ἐλεεινὴν τρώγλην. Μοὶ ἐφάνη δὲ ἀρκετὰ παράδοξον, πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ εἶχε σημαντικὴν περιουσίαν, συνεπεῖα τοῦ χακουργήματός του, κατεδέχετο νὰ κατοικῇ εἰς τὸ ἐρείπιον ἐκεῖνο.

«Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν κατοικῶ τώρα καὶ ἐγὼ, εἰς μικρὸν δωμάτιον συνεχόμενον μετὰ τοῦ δωματίου τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ. Ἡ Τύχη μ' εὐνόησε καὶ πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν ἐργάται, εὐρίσκετο δωμάτιον διαθέσιμον, τὸ ὅποιον πάραυτα ἔλαβον ὑπ' ἐνοίκιον. Ὁ τοῖχος, ὁ ὅποιος διαχωρίζει τὰ δύο δωμάτια, εἶνε λεπτότατος καὶ ἠδυνήθη ν' ἀκούσω ὀλόκληρον τὴν συνομιλίαν τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ Νικέζ, περὶ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου σὰς ὠμίλησα. Ὁ αὐτοκαλούμενος μαρκήσιος παρεπονεῖτο, διότι ἐξηκολούθει νὰ κατοικῇ εἰς τὴν ρυπαρὰν αὐτὴν οἰκίαν, ἐνῶ ἦτο πλούσιος, ἀλλ' ὁ σύντροφός του, ὁ ὅποιος, ἐπαναλαμβάνων καὶ πάλιν νὰ σὰς εἶπω, φαίνε-

ται ἄνθρωπος εὐφύεστατος, τὸν συνεβούλευσε πειστικῶς ὅτι, ἐὰν μετέβαλλε κατοικίαν, θὰ ἤγειρε τὰς ὑπονοίας τῆς δικαιοσύνης.

«Πράγματι, τῷ ἔλεγεν οὗτος, ἐὰν ἡ ἀστυνομία ἀναζητήσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀληθῆ δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, καὶ ἐὰν ἔχη ὑποψίας καθ' ὑμῶν, ἡ φαινομένη ἀθλιότης σας θὰ τὰς καταστρέψῃ.

«Πρὸς τούτοις φαίνεται ὅτι τὰ ἐντιμα ταῦτα ὑποκείμενα καταγίνονται δι' ἐτέραν ὑπόθεσιν, ἔτι σπουδαιότεραν, καὶ τὴν ὁποίαν πιστεύω νὰ μάθω μετ' ὀλίγον. Ἡκολούθησα τὸν Νικέζ αὐτόν καὶ τὸν εἶδα νὰ εἰσέλθῃ εἰς ζυθοπωλεῖον, ἐκεῖ τὸν ἀνέμενον δύο ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦσι τὴν συμμορίαν, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἔκαμα λόγον.

— Ἄλλο τι δὲν ἐμάθατε;

— Ὅχι, ἀλλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται ἀρκετά.

— Ὡ! βεβαίως, καὶ σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Μπουβάρ, διότι μοῦ παρέχετε ἐκδούλευσιν, τῆς ὁποίας τὴν χρησιμότητα μετ' οὐ πολὺ θέλετε ἐκτιμῆσει.

Ὁ πρᾶκτωρ ὑπεκλίθη.

— Τώρα τί θὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— Ἐπληροφόρησα τὸν κύριον Λεβέλ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν πρώτων μου ἐρευνῶν ἤδη μέλλω νὰ ἐξακολουθήσω αὐτάς, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ εἶνε ὀριστικῶς περατωμένη ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω διὰ τίνας τρόπους ὁ δραστὴς τοῦ ἐγκλήματος ἐπληροφόρηθῇ τὰ σημαντικὰ κέρδη τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, πῶς ἐπέτυχεν ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ τίνι τρόπῳ εἰσῆγαγεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου Μαξίμου τὸ φιαλίδιον τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος. Ὁ Νικέζ ἐγνώριζε τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς θύρας κτύπημα διέκοψε τὴν ὀμιλίαν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

— Εἰσέλθετε! ἀνέκραξεν ἀνυπομότως ὁ κύριος Περνελέν.

— Ὁ κύριος Μαξίμος ἐπιθυμῇ νὰ σὰς ἴδῃ, ἀπήντησεν ὁ κλητῆρ.

— Ἄ! ναί, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς ἐγερεθίς, ἄς εἰσέλθῃ ἀμέσως.

Ὁ νεανίας εἰσῆχθη ἐν τῷ γραφεῖῳ.

— Καθήσατε.

— Χαίρω πολὺ ὅτι σὰς βλέπω, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτὴς. Σὰς παρουσιάζω τὸν κύριον Μπουβάρ, πρωταίτιον τῆς συλλήψεώς σας, ὁ ὅποιος ὅμως κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὑπερβαλλόντως μεριμνᾷ, ὅπως ἐπανορθωθῇ πλάνη, τὴν ὁποίαν, ἄλλως τε, καὶ ὑποιοσδήποτε ἄλλος εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του, θὰ διέπραττε. Εὐχαριστήσατέ τον ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχη ἀποδείξει τὴν ἀθρότητά σας.

— Ἄ! κύριε, εἶπεν ὁ Μαξίμος μετὰ συγκινήσεως.

— Εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν γνωριμίαν σας, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Μπουβάρ καὶ κατὰ πρῶτον ἐπετρέψατέ μοι νὰ ἐκφράσω τὴν λύπην μου...

Ὁ νεανίας ἐποίησε κίνημά τι.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ ἐνὸς πράγματος. Τίνι τρόπῳ ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζὸλ ἐγνώριζε τὸ μέγα κέρδος τοῦ θύματός σου; ἐκ τῆς πρώτης ἀνακρίσεως γνωρίζετε ὅτι οὐδεὶς, ἐκτὸς ὑμῶν, εἶχεν ἐξέλθει τῆς Λέσχης, παρὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχώρησεως τοῦ κόμητος. Καὶ τοῦτο ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς αἰτίας τῆς θλιβερᾶς πλάνης μας. Δύνασθε νὰ μὰς εἴπητε ἐὰν ὁ φίλος σας δὲ Βονεὶλ ἐγνώριζε τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἐρωτῶ;

— Ἀλλὰ περιμείνατε, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐγερθεὶς ἀποτόμως, μοὶ ἐνθυμίζετε γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐντελῶς εἶχον λησμονήσει.

— Ἄ! ἀνεφώνησαν ἐνταυτῷ ὁ Περνελέν καὶ Μπουβάρ.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάξιμος, καθ' ἣν στιγμήν κατέβαινον τὴν κλίμακα τῆς Λέσχης συνήντησα τὸν φίλον μου δὲ Βονεὶλ. Μοὶ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν συμβαίνοντων εἰς τὴν Λέσχην, καὶ τοῦ ἔκαμα γνωστὸν τὸ κέρδος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζὸλ.

Ὁ Μπουβάρ ἠτένισε τὸν ἀνακριτὴν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν, ἐκβάλλων στόνον ἀνακουφίσεως, ὅλα ἐξηγοῦνται ὁ ἀληθὴς δολοφόνος εἶνε αὐτός, ὁ λεγόμενος μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ!

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μάξιμον, ἠρώτησεν αὐτόν:

— Ὁ φίλος σας ἐγνώριζε ποῦ ἐπηγαίνατε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ νέος ἐλαφρῶς ἐρυθριῶν.

— Ὁ κύριος Μπουβάρ τὰ γνωρίζει ὅλα, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν, δύνασθε νὰ τοῦ εἴπητε ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μετεβαίνατε εἰς τὴν ὁδὸν Παυῆν.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐγειρόμενος ἡ ἀθρότης σας εἶνε πασιφανής. Ἦξεύρω ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ δὲν μετέβη κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν Λέσχην. Ὅθεν, ἐὰν τὸν συνητήσατε εἰς τὴν κλίμακα, ἔπεται ὅτι ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας κατῆλθε πάλιν, ὅπως ἀναμείνη τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος δὲ Φερουζὸλ.

— Ἐνθυμοῦμαι προσέτι καὶ ἐν ἄλλο περιστατικόν, ἐπίσης σπουδαῖον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶπον εἰς τὸν μαρκήσιον ὅτι ὁ κόμης θ' ἀνεχώρει μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς Λέσχης.

— Κάλιστα. Τὰ γεγονότα συνδέονται φυσικώτατα. Ὁ φίλος σας ἐγνώριζε τὸν κύριον δὲ Φερουζὸλ;

— Μάλιστα, τὸν ἐγνώριζεν.

— Τῶρα ἔχω σταθερὰν βάσιν, ὅπως ἐπαναλάβω τὰς ἐρεῦνας μου. Ἀναχωρῶ, κύριε ἀνακριτὰ, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε. Εἶχον ἔλθει διὰ νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὰς πρώτας μου ἀνακαλύψεις καὶ νὰ σὰς ζητήσω νὰ ἴδω τὸν κύριον Μάξιμον. Ἐλαβον τὰς ἀναγκαίους μοι πληροφορίας πηγαίνω νὰ ἐπαναλάβω τὸ ἐπάγγελμα μου ὡς λεπτοῦργου, διότι σας λέγω ὅτι εἰς τὴν ὁ-

δὸν Καθέ, ὅπου προσωρινῶς κατοικῶ, μ' ἐκλαμβάνουν ὡς λεπτοῦργον.

Ὁ κύριος Περνελέν καὶ ὁ Μάξιμος ἔτειναν τὰς χεῖρας τῶν πρὸς τὸν νοήμονα ἐπιθεωρητὴν, ὅστις ἔθλιψεν αὐτὰς ἰσχυρῶς.

— Ἐντὸς ὀλίγου, εἶπεν ὁ δικαστής, καὶ πιστεύσατε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέχετε.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ὑποκλιθεὶς ἀπῆλθεν.

— Ὡ! πατέρα μου! ἀνεφώνησεν ὁ Μάξιμος ριφθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου Περνελέν.

II'

Συνέχεια τοῦ προηγουμένου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου Μπουβάρ, πατὴρ καὶ υἱὸς ἐγκατέλειψαν ὁμοῦ τὸ δικαστήριον, κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυῆν.

Ὁ Μάξιμος ἐφαίνετο εὐτυχέστατος ἐπανευρῶν τὸν πατέρα του, τὸν ὁποῖον ὑπερβαλλόντως ἠγάπα καὶ ἐσέβετο.

Ὡς πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, οὗτος δύο τινὰ ἐπόθει: τὴν ἀπόκτησιν τῆς κυρίας Μαριῶν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ υἱοῦ του.

Ἀφ' ὅτου ἐπανεῖδε τὴν Νίναν του ὁ ἀνακριτὴς, ἠσθάνθη ἀναγεννηθέντα τὸν παλιόν του ἔρωτα καὶ ἐκραγέντα μετὰ σφοδρότητος. Τὴν ἐπανεῦρεν ὠραιότεραν ἔτι, ἀγνήν, ἀξίεραστον.

Τὰς ἐπὶ εἰκοσαετίαν θλίψεις του καὶ βασάνους εἶχε νῦν λησμονήσει ἐντελῶς.

Ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ὁ κύριος Περνελέν καὶ ὁ Μάξιμος μετέβαινον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, ὁ μὲν πρῶτος ὅπως ἴδῃ τὴν Νίναν, ὁ δὲ δεύτερος τὴν Ἀλίκην. Διότι ἡ κυρία Μαριῶν διέμενε προσωρινῶς εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυῆν.

Ἐφθασαν τέλος καὶ διηγῆθησαν τὰς εὐαρέστους εἰδήσεις. Ἀπαντες ὑπερεχάρησαν καὶ μετὰ συγκινήσεως διέβλεπον ἀλλήλους.

Ἡ ὥρα τῆς πλήρους εὐδαιμονίας ἤγγικεν.

Τῆ στιγμῇ ταύτῃ νέον πρόσωπον εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, οὗ ἡ ἐμφάνισις πάντας εὐηρέστησεν.

Ἦτο ὁ ἰατρὸς Δουσατέλ, ὅστις, παρὰ τὸ παγερὸν ψῦχος, ἦτο καθιδρωρὸς καὶ ἡσθμαινεν ὄλως.

— Πόσον φαίνεσθε ἰδρωμένος, ἀγαπητέ ἰατρέ, εἶπεν ἡ κυρία Μαριῶν.

— Ναί, προσέθετο ὁ ἀνακριτὴς.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐπεριπατεῖτε ταχέως.

— Ἡ μάλλον ὅτι ἐτρέχατε, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀλίκη.

— Πραγματικῶς, ἔτρεχα διὰ νὰ σὰς φέρω νέαν εἰδήσιν.

— Διὰ τὸν Μάξιμον; ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Μάλιστα.

— Σὰς ἀκούομεν, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν.

— Πρὸ ὀλίγου ἐδέχθην εἰς τὴν οἰκίαν

μου τὴν ἐπίσκεψιν ἀνδρὸς, ἐξωτερικοῦ διακεκριμένου, ὁ ὁποῖος μοὶ εἶπεν ὅτι ἐσυκοφάντησαν τὸν Μάξιμον καὶ ὅτι αὐτὸς ἐγνώριζε τὸν ἀληθῆ δολοφόνον.

— Ἄ! εἶπεν ὁ νεανίας ἐγερθεὶς.

Πάντες οἱ ἀκροαταὶ τοῦ ἰατροῦ τὸν περιεστοίχισαν, μὴ τολμῶντες νὰ τὸν ἐρωτήσωσιν, ἀλλ' ἀναμένοντες ἐν ἀγωνίᾳ τὴν συνέχειαν τῆς ὁμιλίας του.

— Καταλαμβάνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δουσατέλ, τὴν ἐκπληξίν μου, ἅμα ἤκουσα τοὺς λόγους αὐτούς. Ὁ ἐπισκέπτης ἐφαίνετο ἀνθρωπος τοῦ καλοῦ κόσμου ἦτο ἀμέμπτως ἐνδεδυμένος, καὶ ὠμίλει μετ' εὐχερείας. Εἰσελθὼν ἔλαβε καθισμα καὶ μοὶ εἶπεν ἀφελέστατα:

«— Ἰατρέ, δὲν εἶμαι ἀρρωστος, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσθε ἰατροδικαστὴς ἔρχομαι νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐὰν ἐλάβατε μέρος εἰς τὴν νεκροφίαν τοῦ πτώματος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζὸλ, τοῦ ὁποῖου ἡ δολοφονία ἔκαμε μέγαν κρότον.

— Ἀπὸ ἐκπληξέως περιέπιπτον εἰς ἐκπληξίν, ἀγαπητοὶ φίλοι. Ἀπήντησα ὅτι πράγματι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην ὡς ἰατροδικαστὴς.

«— Ἐχετε, μοὶ εἶπε, στενάς σχέσεις μετὰ τοῦ κόμητος δὲ Λομπρέ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀξίεραστον ἐγγονήν.

— Μάλιστα, ἀπήντησα ἔτι μάλλον ἐκπεπληγμένος.

«— Ἡ νεανίς ἐκείνη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγνωστος, ἡ ὁποία ἄλλως τε εἶνε θελκτικώτατη, ὑπέφερε πολὺ, συνεπεῖα ἀπροσδοκίτου τινὸς περιστατικοῦ. Δὲν ἠγάπα ἕνα νέον...

— Ἀλλὰ κύριε, τῷ εἶπον, ἐν τίνι δικαίωματι μοὶ ὁμιλεῖτε τοιοῦτοτρόπως.

«— Συγγνώμην, κύριε! εὐαρεστηθῆτε νὰ μὴ μὲ διακόπτετε, ἐὰν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε. Ἡ νεανίς ἐκείνη ἠγάπα ἕνα νέον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβλεπε συχνὰ συνεντεύξεις καὶ ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν ἔπαυσε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται. Εἶχε συλληφθῆ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, κατηγορούμενος ἐπὶ κακουργήματι. Νομίζω ὅτι δὲν ἀπατώμαι, λέγων εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἡ καταδίκη τοῦ νέου αὐτοῦ θὰ προσκάλει τὸν θάνατον τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ. Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ κύριος Μάξιμος, αὐτὸ νομίζω εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου σας, ἀφῆθη ἐλεύθερος, κηρυχθεὶς ἀθῶος ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. Οὐχ ἦττον, ἐν τῇ συνειδήσει πολλῶν, θεωρεῖται ἔνοχος, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ ἡ ἰδέα αὐτὴ νὰ ἐξαφανισθῇ.

— Τί λέγετε; ἀνεφώνησα.

«— Τὴν ἀλήθειαν. Ὁ κύριος Μάξιμος εἶνε πράγματι ἀθῶος τὸν ἀληθῆ ἔνοχον τὸν γνωρίζω ἐγώ.

— Ἐρχεσθε αὖριον νὰ ἐπαναλάβετε, τῷ εἶπον, αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοῦ λέγετε τώρα;

«— Εὐχαρίστως. Τώρα ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀπέλθω δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Καὶ μοὶ ἔτεινεν ἐπισκεπτήριον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀνέγνωσα:

Λαυρέντιος Νικίτζ.
Εἰσοδηματίας

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελον.

[Τέλος]

Καὶ ὅμως, αἱ ἐπιδιορθώσεις, τὰ φωτα-
έτρια, τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα, τὰ μάρμαρα,
ἢ ἐπιγραφαίς, τὰ ἀμαξάκια, οἱ ὑπάλληλοι,
ὅλα αὐτὰ συνέτεινον, ὥστε τὰ ὀλίγα κε-
φάλαια τῶν συναγωνιζομένων νὰ μετα-
τραπῶσιν εἰς χρέη φοβερά, εἰς συναλλάγ-
ματα, τὰ ὁποῖα, λήξαντα πρὸ πολλοῦ,
καὶ μὴ ἐξαργυρωθέντα, ἤρξαντο διαμαρ-
τυρούμενα, ἐν πρὸς ἓν, τὰ ἀφιλότιμα.

Οἱ κκ. Ἀρκουδιάρης καὶ Δαρμένος, δὲν
ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐξαργυρώσῃ.

Συνεπῶς ἐκηρύχθησαν εἰς κατὰστασιν
πτωχεύσεως.

Τὸ χαρτοπωλεῖον πωληθέν, ἀπέφερε
ποσὸν ὅπερ, οὐ μόνον τοὺς δανειστὰς ὀ-
λους ἐπλήρωσεν, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρτοπώ-
λην ἐπλούτισε διὰ περισσεύματος χιλίων
διακοσίων δραχμῶν.

Ὁ φούρνος ὅμως δὲν ἐπῆρκεσεν εἰς τὰς
ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν. Ἐλείπον περὶ
τὰς τριακοσίας δραχμάς.

Ἄλλ' ὅμως οἱ δανεισταὶ ἐκηρύχθησαν
ἱκανοποιημένοι.

Ἐξ ἄλλου ὅμως, ὁ ἄρτοποιός, μὲ τὴν
γυναϊκὰ του καὶ τὰ δύο παιδιὰ του, εὐ-
ρίσκετο εἰς δυσχερεστάτην θέσιν, ἐνῶ ὁ
μὴ ἔχων παιδιὰ κ. Ἀρκουδιάρης, εἶχεν
ἐπὶ τέλους κἄτι τι.

* *

Οἱ δύο φοιτηταὶ τῆς νομικῆς, καθήμε-
νοι παρὰ τράπεζαν οἴνοπωλείου, ὠμίλου
πινόντες.

— Οἱ καυμένοι οἱ φίλοι μας. Δὲν ἤλ-
πιζα ποτὲ νὰ καταντήσουν ἐκεῖ τὰ πράγ-
ματα, εἶπεν ὁ κ. Σαραντόπουλος.

— Ὁ κακόμοιρος ὁ φούρναρης, πεινᾷ.
Καὶ ἔχει καὶ οἰκογένειαν.

— Πᾶν νὰ πιστεύσω, μὰ τὸν Θεόν,
ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ δυ-
στυχημάτος;

— Κ' ἐγώ, μὰ τὴν πίστιν μου, προσεῖ-
πεν ὁ κ. Πενταπολίτης κενῶν ποτήριον
οἴνου. Καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς τοὺς ἐφέραμεν εἰς
αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἡμεῖς πρέπει νὰ τοὺς
βγάλωμεν.

— Ναί, μὰ πῶς;

— Πῶς; Σὺ, ὁ ὁποῖος ἔχει κεφάλι γε-
μάτο ἀπὸ σχέδια, ἐρωτᾷς, ἐμένα, πῶς;

— Φυσικᾶ, ἐρωτῶ, διότι δὲν ἔβρισκα.

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἀπλοῦν, ὡς
ἐν καλημέρα. Ἄκου. Δὲν γνωρίζεις ὅτι
ἅμα μερικοὶ νέοι θέλουν νὰ βοηθήσουν
κανένα καὶ δὲν ἔχουν, δίδουν...

— Τί νὰ δώσουν, ἀφοῦ δὲν ἔχουν!

— Αἱ, διάβολε! Δίδουν μίαν εὐεργε-
τικὴν παράστασιν ὑπὲρ ἀπόρου οἰκογε-
νείας!

— Μωρ' ἀλήθεια λές! ... Ναί, ἀλλὰ
χρειαζέται καιρὸς ... Ἐως 'ποῦ νὰ μελε-

τήσουν τὰ μέρη των οἱ ἐρασιτέχναι, ὡς
ποῦ νὰ προμηθευθῶμεν ἐνδυμασίας, ὡς
'ποῦ νὰ...

— Δὲν λές τίποτε. Πόσαις φοραῖς ἐπαί-
ξαμεν, en famille, τὰς κωμωδίας: «Κη-
δεῖα καὶ χορός», «Δικηγόρος καὶ Ἴθιο-
ποιοί», «ὁ Μάγειρος Γραμματεὺς»...
Προσκαλοῦμεν τοὺς ἰδίους ἐκείνους, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐπαίξαν μαζί μας, τοὺς δίδομεν τὰ
ἴδια μέρη, καὶ τελειώνει ἡ δουλειά. Τί
ἐνδυμασίας, καὶ κολοκύθια.

— Γιὰ θέατρον δὲν σ' ἐρωτῶ ποῦ θὰ
ἔβροῦμε, γιατί ἔχεις τὸ θέατρον τοῦ θεῖου
σου...

— Ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς τὸ παραχωρήσῃ
φωτισμένον, στολισμένον καὶ μὲ ὅλα τὰ
ἀπαιτούμενα, βεβαίως.

— Σὺμφωνοί;

— Σὺμφωνοί. Κάπηλα! μιὰ 'στὰ δύο!

* *

Καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας, τὸ κοινὸν ἀνε-
γίνωσκε τὰ ἐξῆς, ἐπὶ ποικιλοχρόων προ-
γραμμάτων:

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚῆ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ
ΥΠΕΡ ΑΠΟΡΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Διὰ τὴν ἑσπέραν τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1890

ΜΕΡΟΣ Α'

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

κτλ. κτλ.

Ἐπὶ τέσσαρας ὅμως ἡμέρας κατὰ συν-
έχειαν, ὅλαι αἱ ἐφημερίδες προέτρεπον τὸ
φιλόανθρωπον κοινὸν νὰ σπεύσῃ ἀθρόον εἰς
τὴν παράστασιν, διότι ἐπρόκειτο περὶ ἀ-
γαθοεργοῦ σκοποῦ· ἐπρόκειτο περὶ δια-
σώσεως οἰκογενείας, ἧς ὁ ἀρχηγὸς ἐπτώ-
χευσεν αἰφνης, ἀνύψουν δὲ τὴν πλήρη
ἀγνῆς εὐαγγελικῆς ἀρετῆς διαγωγῆν τῶν
ἀφιλοκερδεστάτων ἐκείνων νέων, κτλ. κτλ.

Εἰς τρόπον ὥστε, τὸ θέατρον ἦτο πλη-
ρες, καὶ ἡ εἰσπραξὶς ἀνῆλθε μέχρι δύο χι-
λιάδων φράγκων καθαρῶν.

* *

Ὁ κ. Δαρμένος κατεγίνετο πληρώνων
τὴν κοιλίαν του διὰ ξηροῦ, φεῦ! ἄρτου,
ἐνῶ ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέκνα του,
πλήρη ἀπογνώσεως, ἴσταντο παρ' αὐτόν.

Ὁ κ. Δαρμένος ἐσκέφθη ν' αὐτοκτονή-
σῃ, ἀλλ' ἀνελογίζετο ὅτι δὲν ἦτο μόνος,
ὅτι θὰ κατεστρέφετο ἡ οἰκογένειά του,
καὶ αὐτὸ τὸν ἀνεχαίτιζεν.

Ἄλλως τε δέ, οὐδ' ἐν ὄπλον εὐρίσκετο
εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐξ ἧς, ὁ τάλας, μετ'
ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ.

Καὶ ναὶ μὲν αὐτοκτονεῖ τις κρημνιζό-
μενος ἀπὸ τοῦ δώματος, ἀλλὰ πῶς ν' ἀ-
νέλθῃ, καὶ ἐπὶ ποίου δώματος, ἀφοῦ ἡ
οἰκία εἰς ἣν κατῴκει ἐκαλύπτετο μὲ κε-
ραμίδια.

Μένει τὸ ἀρσενικόν, ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀ-
παιτοῦνται χρήματα. Καὶ ἔπειτα ὁ φαρ-
μακοπώλης θὰ συγκατατεθῇ ἄρα νὰ τὸ
δώσῃ;

— Εἶτα δὲ ὁ ἀγνωστος ἐξῆλθε.

— Γνωρίζω αὐτὸν τὸν Νικέζ, εἶπεν ὁ
κύριος Περνελέν ἅμα ἐπεράτωσε τὴν διή-
γησίν του ὁ κύριος Δουσατέλ.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Εἶνε αὐτὸς ὁ συνένοχος τοῦ μαρκη-
σίου δὲ Βονεῖλ.

— Μπα! μπα! εἶπεν ὁ ἰατρός. Λοιπὸν
δὲν ὄνειρεύομαι, προσέθετο παρατηρήσας
δι' ὕφους τετρομασμένου τὸν κύριον Περ-
νελέν καὶ τὸν υἱὸν του.

— Ὅχι, ἀγαπητὲ ἰατρέ· ἀκούσατε
τώρα τί μᾶς διηγήθη πρὸ ὀλίγων στιγ-
μῶν ὁ κύριος Μπουθάρ.

Καὶ ὁ ἀνακριτὴς διηγήθη εἰς τὸν κύ-
ριον Δουσατέλ καὶ τοὺς λοιποὺς παρευτώ-
τας πᾶν ὅ,τι τῷ εἶχεν εἶπει ὁ ἐπιθεωρη-
τῆς τῆς ἀσφαλείας.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ δικαστὴς, ὁ κύριος
Δουσατέλ, ὅστις κατὰ τὴν διήγησιν ὕψου
τοὺς ὤμους εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως,
εἶπεν αὐτῷ:

— Περιφρημα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς σας εἶνε
νοημονέστατος. Ἄλλὰ πῶς ἐξηγεῖτε αὐ-
τὴν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Νικέζ;

— Δὲν καταλαμβάνετε; εἶπεν ὁ κύ-
ριος Περνελέν μειδιῶν.

— Ὅχι, μὰ τὴν πίστιν μου, τὸ ὁμο-
λογῶ.

— Καὶ ὅμως εἴσθε ὀξυδερκέστατος.

— Ὅχι εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος.

Ὁ δικαστὴς ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγ-
μάς.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπεν ἐγειρών
τὴν κεφαλὴν, εἶνε ἡ ψυχὴ ἐγκληματικῆς
συμμορίας, τὴν ὁποίαν ὅμως κατασκο-
πεύει τώρα ὁ πράκτωρ Μπουθάρ. Ὁ Νι-
κέζ αὐτὸς φαίνεται ὅτι εἶνε ἀνὴρ εὐφρέ-
στατος, ὁ ὁποῖος, διὰ τῶν ἐνεργειῶν του,
εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, κατώρθωσε ν' ἀ-
ποπλανήσῃ τὴν δικαιοσύνην. Τώρα πρό-
κειται νὰ ἐπιχειρήσῃ νέαν, ἐπικερδεστά-
την ὑπόθεσιν, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ κύριος
Μπουθάρ· πρόκειται περὶ ἀπαγωγῆς νεά-
νιδος, ἀνηκούσης εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν.

— Αὐτὰ δὲν γίνονται πλέον, ἀγαπητὲ
κύριε Περνελέν, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἀλίχη.

— Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δὲν
μὲ ἀπήγαγον; παρετήρησε σοβαρῶς ἡ κυ-
ρία Μαρτίων.

Ἐκαστος ἐφρικίασε μὴδὲν ἀντιλέξας.
Τέλος ὁ ἰατρός ἠρώτησε τὸν ἀνακριτὴν:

— Τί μὲ συμβουλεύετε τώρα νὰ πρά-
ξω καὶ πῶς πρέπει νὰ φερθῶ μὲ τὸν Νι-
κέζ;

— Τίποτε. Ἄναμεινάτε ἀπλῶς τὴν
δευτέραν του ἐπίσκεψιν, ὡς σας εἶπεν.

— Πραγματικῶς· ἔχετε δίκαιον.

— Τώρα ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ ἐστια-
τόριον, εἶπεν ὁ κόμης δὲ Λομπρέ.

Πάντες ἠγέρθησαν, καὶ ἠγουμένου τοῦ
ἀγαθοῦ γέροντος, μετέβησαν εἰς τὴν αἴ-
θουσαν τοῦ ἐστιατορίου, ἐνθα γεῦμα ἐκλε-
κτὸν ἀνέμενον αὐτούς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Ἐσυλλογίσθη νὰ ἀπαγχονισθῆ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο παχύς, ἐφοβήθη μήπως καταπέσει ἡ στέγη καὶ τὸν πλακώσῃ αὐτὸν καὶ τὰ παιδιὰ του.

— Τέλος, ἐσκέφθη, δὲν εἶνε τρόπος νὰ αὐτοκτονήσω. Ἡ θάλασσα εἶναι μακριά. Ὅσον ποταμὸν κάποιος θὰ μὲ σώσῃ. Ἄ! μού μένουν τὰ κάρ...

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ εἰσῆλθον οἱ κκ. Σαραντόπουλος, Πενταπολίτης, Ἀνδουράκης, Πασοζύδης, Χασοβράκης, καὶ ἄλλοι, ἐπίσης φοιτηταὶ τῆς νομικῆς, καὶ ἔφερον ἐπὶ λαμπροῦ ὀρειχαλκίνου δίσκου δραχμὰς χιλίας ὀκτακοσίας.

Διακοσίας δὲ μόνον εἶχον δώσει εἰς τὸν κ. Ἀρκουδιάρην, διότι ἔμαθον ὅτι κατὰ τοῦ περισσεψέν.

Ὁ κ. Δαρμένος καὶ ἡ κυρία Δαρμένου τοὺς ἀπεκάλεσαν σωτήρας των, τοὺς ὠρισθήσαν αἰώνιαν εὐγνωμοσύνην καὶ τοὺς ἐξέφρασαν διάφορα ἄλλα αἰσθήματα, ὡς συνειθίζεται εἰς τοιαύτας περιπτώσεις.

Ὁ δὲ κ. Ἀρκουδιάρης;

Ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε θέσιν γραμματέως εἰς κατὰστημά τι, καὶ κερδίζει διακόσια φράγκα κατὰ μῆνα.

Ἡμέραν τινά, ἐκάθητο ἔν τινι καφφενεῖῳ, ροφῶν ἡσύχως τὸν γαργιλέ του καὶ ἀναπολῶν παρελθόντα μεγαλεῖα.

Αἰφνης βλέπει τὸν κ. Δαρμένον καθήμενον εἰς παραπλεύρως τῆς ἰδικῆς του κειμένην τράπεζαν, πίνοντα καφέ καὶ ροφῶντα γαργιλέ.

Πάραυτα ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἀναφωνεῖ.

— Καφετζῆ! φέρε μου ἓνα καφέ! — Γιατί ἐκεῖνος νὰ πίνῃ καφέ καὶ γαργιλέ! διελογίσθη.

Διήρχετο χωρικός πωλῶν ἀχλάδια.

— Ἄς πάρω μιὰ ὀκά, ἐσκέφθη ὁ κ. Δαρμένος, γιὰ τὰ παιδιὰ μου. — Βάλε μου μιὰ ὀκά.

— Κ' ἐμένα, βάλε μου δυό! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Ἀρκουδιάρης.

— Μπα! Βάλε μου τρεῖς, ἀντεφώνησεν ὁ κ. Δαρμένος.

— Τέσσερες!

— Πέντε!

— Ἐξῆ!

— Ἑπτά!

— Μά, κύριοι, ὄλα-ὄλα εἶνε πέντε ὀκάδες!

— Ταῖς ἀγοράζω σαράντα λεπτὰ τὴν ὀκά!

— Πενῆντα! ἀντεῖπεν ὁ κ. Δαρμένος.

— Ἐξῆντα!

— Ἐβδομήντα!

— Ὀγδόντα!

— Δυὸ δραχμαῖς!

— Δέχομαι, δέχομαι! Για ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μαλώνετε! Ἄς πάρῃ ὁ ἓνας δυὸ μιση, καὶ ὁ ἄλλος δυὸ μιση, νὰ ξεμπερδεῦ ἡ δουλειά.

— Καλά! Βάλε μου δυὸ μιση!

— Κ' ἐμένα δυὸ μιση.

— Ἐγὼ θέλω τὰ πειὸ μεγάλα!

— Ὅχι, ἐγὼ!

— Σοῦ τὰ πληρώνω διπλα!

— Για νὰ διορθώσουμε κι' αὐτὴν τὴν

διαφορὰν, εἶπεν ὁ χωρικός, ὅσα εἶνε μικρὰ τὰ τρώγω ἐγὼ καὶ τὰ πληρώνετε σεῖς.

— Ναί, ἄς εἶνε.

* *

Οἱ πλησίον καθήμενοι θαμισταὶ τοῦ καφφενεῖου τῶν δίκην βουλευτῶν διαπληκτιζομένων, ἠδυνάτουσαν νὰ κρατήσουν τοὺς ἀπλέτους γέλωτάς των.

Ἐντὸς τοῦ καφφενεῖου, ἦσαν καὶ οἱ κκ. ἀδελφοὶ Μιασταδύω, ἄορατοι τοῖς συναγωνιζομένοις. Ἐγέλων, ὡς εἰ ἦσαν εἰς τὴν Βουλὴν, καθ' ἣν στιγμήν ὁμιλεῖ ὁ κ. Α*.

— Σαραντόπουλε, εἶπεν ὁ Πενταπολίτης, τότε μόνον θὰ ἡσυχάσουν αὐτοὶ οἱ λυσσασμένοι, ὅταν δὲν θὰ βλέπῃ πλέον ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἀλλέως θὰ τὰ φάνε κι' αὐτὰ ποὺ τοὺς ἐδώσαμε.

— Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκην.

— Πρέπει νὰ ἀπομακρύνωμεν τὸν Ἀρκουδιάρην, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει μεγάλην οἰκογένειαν.

— Καὶ σ' αὐτὸ ἔχεις δίκην. Μπορεῖς;

— Μιὰ χαρά. Τὸν στέλλω ἴσθην Μασσαλία, εἶνε ἐκεῖ καὶ ὁ πατήρ μου. Τὸν παρακαλῶ, ἐγὼ, καὶ τὸν προσλαμβάνει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

* *

Ἀναχωρήσαντος τοῦ κ. Ἀρκουδιάρη, ὁ κ. Δαρμένος ἐποποθετήθη ὡς ὑπηρετῆς παρὰ τινι ἀρτοποιεῖῳ, καὶ κερδίζει 120 φράγκα τὸν μῆνα περίπου, διότι εἶνε μάστορης.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Δαρμένος δὲν ἔχει πλέον μὲ ποιὸν νὰ συναγωνίζεται,

Ἐπειδὴ, ἄλλως τε, εἶδε τὰ ἀποτελέσματα τοιοῦτου συναγωνισμοῦ,

Ἐπειδὴ, μὴ ἔχων πλέον δίκας, ἐξακολουθεῖ μὲν ἀποστρεφόμενος ἐνδομύχως τοὺς δικηγόρους, δὲν τοὺς ἀποκαλεῖ ὅμως χαρτοφάγους,

Διὰ ταῦτα, ὁ κ. Δαρμένος δὲν συνηγωνίσθη πλέον.

* *

Ἄλλ' ὅμως, μετὰ πέντε μῆνας, ὁ κ. Δαρμένος ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐκ Μασσαλίας ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τῆς ὁποίας ὑπῆρχον ὀκτὼ γραμματόσημα τῶν 25 λεπτῶν. Τὴν ἠνέψξε, καὶ εὔρε τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ κ. Ἀρκουδιάρη, καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ κ. Δαρμένος παρήγγειλεν ἀμέσως ἐπισκεπτήρια, ἠγόρασε περικάλυμμα μέγα, θέσεν ἐντὸς αὐτοῦ τέσσαρα ἐπισκεπτήρια, καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς Μασσαλίαν, ἀφοῦ πρῶτον ἐκόλλησεν ἐπ' αὐτοῦ τριᾶκοντα δυὸ γραμματόσημα τῶν 50 λεπτῶν.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης παρ' ὀλίγον νὰ σκάσῃ...

G. DE LA PLAINE

ΤΕΛΟΣ

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς. — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὅποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγελλομένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἑλμά, ἡτοίσκηται ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντίνης Σαβρὰν δρ. 2.50 — Εἰς Χειμῶνα ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 1.10 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράτλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἄμαξα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 1.10 — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ ἐνὸς Μηδενιστῆρος δρ. 1.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.10 — Ἀφρικῆ, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθίη, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.10 — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 2.20 — Ἡ Κόμησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφύρου Σαμαρτζίδου (ἐκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ἐαβιὲ ἐ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἴγνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνις δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Ἡμερολόγιον ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Ἀήστρατος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μὲ 3 μεσοφύστανα, ὁ ὁ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 — Μετὰ ἔκδοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδοσις Β') δρ. 1.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγοῦμη δρ. 3.70 — Χαριλῆς, εἰκόνες ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἰ Δύο Ἀδελφαί, ἡθικὸν διήγημα δρ. 1.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσδ. Σκυλίση, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρως, ὑπὸ Ἐαβιὲ-δὲ-Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δυστυχοῦς, ἡτοίβιος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐένου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γουναϊκῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Ὁ Ἀγκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐυαλίη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ρέντζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγοῦμη δρ. 3.30 — Ἡ Γυνὴ μὲ τὸ Βελουδίνον Περιδέρμιον, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Ἐγγενεῖοι Σὴν δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἡτοίβια Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάτος, μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2.70.